

ผู้ใหญ่.....ก็ดี

ปราวณี จันทรัตน์

R10007

เมื่อปี ๒๕๓๕ ดิฉันมีโอกาสได้อ่านหนังสือธรรมะของพระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคล (ตั้งแต่ยังเป็นพระครูภาวนาวิสุทธิคุณ) หรือหลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมโฆ แห่งวัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ซึ่งบรรดาลูกศิษย์ทั้งใกล้ไกลนิยมเรียกนามเดิมของท่าน

ดิฉันอ่านหนังสือ “กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติ” ของหลวงพ่อ รู้สึกประทับใจตั้งแต่อ่านครั้งแรก เพราะหลวงพ่อมีวิธีสอนและเขียนได้อย่างดีเลิศ ดิฉันพยายามหยิบยืมเพื่อน ๆ มาอ่าน เล่มหนึ่ง ๆ จะอ่านหลายครั้งจนอ่านแล้วอ่านอีกก็ยังประทับใจ ทั้งภาคกฎแห่งกรรม และ ธรรมปฏิบัติ ได้เข้าใจวิธีปฏิบัติและดำเนินชีวิตตามวิถีทางของชาวพุทธดียิ่งขึ้น เนื่องจากดิฉันบังเกิดความศรัทธาในการปฏิบัติตามแนวการสอนของหลวงพ่อบ้างจึงได้ตั้งปณิธานเอาไว้ว่า สักวันหนึ่งจะชวนสามีและลูก ๆ ไปนมัสการหลวงพ่อก่อนให้ถึงวัดอัมพวันให้จงได้ และตั้งใจไว้ว่าจะขอเข้าฝึกกรรมฐานที่วัดนี้ด้วย

ปี ๒๕๓๖ เพื่อนอาจารย์ท่านหนึ่งนำหนังสือสวดมนต์เล่มน้อยมาฝาก มีบทสวด พาหุง มหาภาฯ ที่ต้องการด้วยดิฉันปลื้มใจมาก นำหนังสือเล่มนั้นมาไว้ห้วนนอน และสวดก่อนนอนบ่อย ๆ ตามแต่โอกาส มีความรู้สึกสบายใจทุกครั้งที่ได้สวด

ปี ๒๕๓๗ เริ่มเกลี้ยกล่อมให้ลูกชายบวช เขาบอกว่ายังไม่พร้อมบ้าง ตรงกับสอบบ้าง แต่รับปากว่าปีหน้าจะบวช

ปี ๒๕๓๘ ปีนี้ครอบครัวของดิฉันทำบุญบ่อยมาก เพราะเคยมีครู – อาจารย์ทักทายไว้ว่าอายุย่าง ๕๗ ปี ชะตาไม่สู้จะดี จะเจ็บไข้ได้ป่วย เสียเงินเสียทอง ก็เชื่อเพราะเรื่องที่ดูมาครั้งก่อนก็ตรงและถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ นอกจากจะทำบุญตามปกติแล้ว มีที่จำได้แม่นยำคือ

- ไถชีวิต โค กระบือ จากโรงฆ่าสัตว์ จ.อยุธยา ร่วมกับครอบครัวเพื่อนร่วมว่านจำนวน ๕ ตัว แต่ทุกตัวมีท้องหมดคงจะรวมเป็น ๑๐ ตัวทั้งลูกในท้อง
- ไปทอดผ้าป่าสร้างฉัตรพระประธานให้วัดที่บ้านเกิดในจังหวัดสงขลา
- บวชลูกชายที่วัดอัมพวัน (๑๖ พฤษภาคม ๒๕๓๘)
- ทำบุญถวายอาหารเพลพระที่วัดอัมพวัน และถวายสังฆทานในคราวเดียวกัน ฯลฯ

การทำบุญทุกครั้งได้อุทิศแผ่ส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร บิดามารดา ครูบาอาจารย์ผู้มีพระคุณต่อชาติบ้านเมือง วิญญาณไม่มีญาติ ฯลฯ ได้ทำแล้วรู้สึกสบายใจ โดยเฉพาะที่วัด

อัมพวันได้อุทิศแผ่ส่วนกุศลให้เทวดา สิ่งศักดิ์สิทธิ์และดวงวิญญาณทั้งหลายที่สถิตอยู่ในวัดด้วย ทำแล้วรู้สึกปีติยิ่งนัก ถึงอย่างไรก็ตาม “สัตว์โลกย่อมตกลไปตามกรรม” เหมือนคำเทศนาของหลวงพ่อก็จะหนักหรือเบาของท่านผู้อ่านโปรดพิจารณาจากเรื่องที่จะอ่านต่อไปนี้ ดิฉันขอตั้งชื่อว่า “ผู้ใหญ่....ก็ดื้อ”

เรื่องนี้ผู้เขียน เขียนจากความทรงจำเมื่อ ๒๔ - ๒๕ มิถุนายน ๒๕๓๘ เมื่ออ่านแล้วท่านจะเชื่อหรือไม่ ก็สุดแท้แต่ใจของท่าน แต่ผู้เขียนขอความกรุณาอย่าไปทดลองหรือปฏิบัติเช่นผู้เขียนเลย เพราะบางท่านอาจไม่มีโชคหรือโอกาสมาเขียน หรือเล่าให้ผู้อื่นฟังก็เป็นได้

ดิฉันเริ่มป่วยเป็นไขหวัดตั้งแต่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๓๘ มีอาการไอมาก หมอที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง จ่ายยาให้มารับประทาน แต่อาการยังทรง ๆ ทรุด ๆ อาการใช้ค่อยๆเลา แต่อาการไอไม่หาย โดยเฉพาะกลางคืนไอ และปวดปัสสาวะบ่อย วันที่ ๒๑ มิถุนายน เปลี่ยนไปหาหมอในโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง คิดว่าเปลี่ยนหมอแล้วอาการจะดีขึ้น กลับเป็นมากกว่าเดิม คือมีอาการหืดหอบเพิ่มในเวลากลางคืนอีก ถึงจะป่วยอย่างไรก็ยังคงไปสอนตามปกติ (เพราะมีความเห็นใจเพื่อนร่วมงานที่ต้องสอนแทนอาจารย์ลาคลอด ลาป่วยอยู่ในโรงพยาบาลอยู่ถึง ๒ ท่าน และไปสัมมนาอีก ๒ ท่าน รวมเป็น ๔ ท่านอยู่แล้ว คิดว่าเราไม่ควรเพิ่มภาระอีก) ในเวลาจะไปทำงาน รับประทานยาระงับอาการไปและยาละลายเสมหะ ดิฉันปฏิบัติตามคำสั่งของหมอ กลางวันอาการต่าง ๆ จึงไม่ค่อยมากนัก แต่พอตกลางคืนยาเท่าไรก็เอาไว้ไม่อยู่ พอจะหลับก็ต้องไอและหืดหอบไม่ได้หลับนอน แม้จะเพ็ลี่ยและง่วงมาก หลับไปสักชั่วโมงก็มีอันต้องตื่น เป็นอยู่อย่างนี้ ๔ วัน ๔ คืน ในเวลากลางคืนแม้จะสวมมนต์แล้วก็ยังไม่หลับ ในคอของดิฉันระคายเคืองเหมือนมีกรวดทรายอยู่เต็มคอรู้สึกทรมานมาก พยายามคิดว่าเราเคยทรมานสัตว์ หรือทำบาปหนักอะไรไว้ ก็คิดไม่ออก ถ้าเคยทำก็คงเป็นสมัยเป็นเด็กเล็ก ๆ เพราะชนเหมือนเด็กผู้ชาย

ป่วยอย่างเข้าวันที่ ๕ คือวันที่ ๒๔ มิถุนายน รู้สึกตัวว่าวันนี้มีนงมาก เนื่องจากนอนไม่หลับมาถึง ๔ คืนแล้ว หลังเลิกงานลูกชายไปรับกลับบ้าน รีบเช็ดตัวแล้วเข้านอนเลย เพราะง่วงมากด้วยฤทธิ์ยาด้วย หลับไปประมาณ ๒ ชั่วโมง ลูกสาวมาเรียกให้ไปรับประทานอาหารเย็น เพราะเกือบ ๒ ทุ่มแล้ว คืนนั้นมีอาการไออย่างหนักอีก ไอเป็นระยะ ๆ ไม่ได้หลับอีกเพ็ลี่ยมาก

รุ่งเช้าลูกสาวลูกชายคอยดูแลเรื่องอาหารและเช็ดตัวให้ วันนี้ดิฉันทรนทรายฟุ้งซ่าน ประกอบกับไอมาก และมีปัสสาวะไหลทุกครั้งทีไอ ตกกลางคืนรู้สึกว่ในคอตรงหลอดลมเหมือนมีของเหนียว ๆ หนืด ๆ ติดอยู่ จึงทำให้มีอาการการหอบหืด นอนตัวตรงไม่ได้ต้องนั่งพิงหัวเตียง ลูกชายเข้ามาดู จึงขอให้เขาสอนวิธีเข้าสมาธิตามแบบที่เขาเรียนมาเมื่อบวชอยู่ที่วัด

อัมพวัน แต่ได้รับการปฏิเสศ โดยเขาอธิบายว่า “อันตรายมากนะแม่ ลูกยังไม่แก่ ถ้าไม่มีพระ หรือผู้รู้วิธีอยู่ด้วย เตี่ยวจะเตลิดไปกูไม่กลับ” แรก ๆ ดิฉันก็เชื่อฟังเขา แต่โธและหอบมากขึ้น ลองอ้อนวอนลูกอีกครั้งที่สอง และบอกเขาว่า “ให้แค่แม่นอนหลับก็พอนะลูก” ลูกชายคง สงสารจึงยอมสอนให้ แต่ไม่ได้หนึ่งสมาธิ เป็นการนอนสมาธิ เพราะดิฉันเพลียมากแล้ว ก่อน ทำสมาธิดิฉันสวดมนต์และปฏิบัติเช่นที่เคยสวดในวันอื่น ๆ และไม่ลืมที่จะอธิษฐานให้หลวง พ่อคุ้มครองและรักษาให้หายจากโรคร้ายไข้เจ็บด้วย แล้วปฏิบัติตามที่ลูกชายสอน จนรู้สึก ว่า เริ่มจะเข้าสู่ภาวะปกติ เมื่อเขาเห็นดิฉันสงบลงก็เริ่มถามว่าเป็นอย่างไรบ้าง ดิฉันตอบไม่ค่อยตรง คำถาม เพราะอยากให้ลูกอยู่ใกล้ ๆ และรู้สึกว่าเขาแผ่เมตตาให้ จึงตั้งใจทำสมาธิจิตต่ออีก นานนับชั่วโมง รู้สึกเหมือนมีลมเป่าเบา ๆ ที่กระหม่อม ดิฉันเข้าใจว่าหลวง พ่อส่งกระแสจิต มาช่วยคุ้มครองรักษาให้ ต่อมาอีก ๑๐ นาที ดิฉันโธมากจนแตกตื่นกันทั้งบ้าน ลูกสาว หลานสาว หลานชายมาดูอาการ ดิฉันโธเพราะระคายคอกจนมีสิ่งเหน็ด ๆ เหนียว ๆ หลุด ออกมาจากลำคอผสมกับน้ำลายเกือบครึ่งกระโถน จนกระทั่งมีเลือดสด ๆ ออกมาด้วย ทั้งลูก ชายและหลานชายซึ่งเคยรู้วิธีปฏิบัติกรรมฐานมาแล้วทั้งสองคน ถามดิฉันว่า “ที่บ้วนออกมา นะสีอะไรครับ” ดิฉันตอบว่า “ถามทำไม น้ำลายก็สีขาวนะซี” ทั้งสองคนมองดูตากันด้วยสี หน้าผิตปกติ เพราะคิดว่าผู้ไม่หวังดีคงมาแฝงในตัวของดิฉันให้แล้ว ลูกชายจุดธูปเทียนบอก กล่าวและทดสอบดิฉัน ผลัดกันหมุนเวียนเดินเข้าเดินออกห้องนอนของดิฉันอยู่ตลอดเวลา เกือบ ๒ นาฬิกาขึ้นวันใหม่ สามีกลับจากธุระที่ต่างจังหวัดไม่ทันทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับดิฉัน เขาล้มตัวลงนอนก็หลับไปด้วยความมึนงงและอ่อนเพลีย

คืนนั้นลูกสาวลูกชายหลานชายนอนเฝ้าหน้าเตียงนอนนั่นเอง จนเวลา ๔.๓๐ น. ของ วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๓๘ ดิฉันยังไม่หลับจึงลุกขึ้นนั่ง บอกให้ลูก ๆ และหลานชายเตรียม ตัวไปหาหลวง พ่อที่วัดอัมพวันกัน (เพราะดิฉันรู้ตัวเองว่า แม้จะพยายามสวดพระพุทธรุคคุณให้ เลยอายุ ๑ จบ เพื่อให้เข้าสู่ภาวะปกติ แต่ไม่อาจหลุดจากอาการเข้าสมาธิได้ พอสวดจนจะ ครบก็จะมีอะไรมาสะดุดอยู่ตลอดเวลา) ให้ปลุกคุณพ่อด้วย สามีของดิฉันงัวเงียลุกขึ้นเห็นลูก ๆ หลาน ๆ มานั่งล้อมอยู่จึงพูดประชดเอาว่า “อ้าว มานั่งเฝ้าผู้วิเศษกันหรือไง” ลูกชาย – หลานชายขยิบตาแล้วบอกว่า “แม่จะไปวัดอัมพวันให้หลวง พ่อรักษาให้ หากหมอมา ๒ โรงพยาบาลแล้วยังไม่หาย คืนนี้เป็นมาก แม่กำลังเพลีย” สามีได้สติจึงปลอบว่า “ไปปานนี้ ไม่ได้หรอกยังตึกอยู่ไปถึงเช้า หลวงพ่อยังไม่ลงมารับแขก รอานานก็จะเหนื่อย หากเป็นมาก พระสงฆ์อื่น ๆ จะตกใจเป็นบาปอีก” ดิฉันเงยบั้นงบนจนถึงเวลา ๕ น. ตัดสินใจเข้าห้องน้ำ เช็ดตัว แต่งตัวนานเป็นชั่วโมง เสื้อผ้าไหน ๆ ก็ไม่ชอบหรือจนกระจุยกระจาย ทั้งลูกทั้งพ่อผลัด

กันเฝ้าดิฉันแล้วผลัดกันอาบน้ำแต่งตัว ดิฉันแต่งตัวเสร็จเดินลงชั้นล่างอย่างกระฉับกระเฉงเหมือนไม่ได้ป่วยไข้อะไร ขอน้ำหลานสาวเอามาดื่ม เขาเอาน้ำเชื่อมมาทดสอบ (ตามคำสั่งลูกชาย) ดิฉันเอามาดื่ม ๆ แล้วคืนไปเขาบอกว่า “น้ำเชื่อม” ดิฉันบอกว่า “รู้แล้ว คิดว่าฉันบ้ำริไรจะให้ดื่มน้ำเชื่อม” เขาหน้าเสียวรีบเอาน้ำสุกมาให้ ดิฉันรีบ ๆ รับประทานอาหารเข้านิดหน่อย แล้วเร่งลูกชายลูกสาว ตัวเองขึ้นไปนั่งในรถ เพราะไม่อยากให้ใครมาพบก่อนจะไปวัด ทั้งพ่อทั้งลูกรีบร้อนมาขึ้นรถ เพราะกลัวดิฉันจะขับรถหนีไปวัดเอง ออกจากบ้านเกือบ ๗ น.แล้ว

ขณะนั่งรถออกจากบ้านไปได้สัก ๕๐๐ เมตร ดิฉันนั่งสวดมนต์พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ และดิฉันพยายามสวดพระพุทธคุณจะให้ครบ ๕๘ จบ หูเริ่มได้ยินเสียงคนพูด พระสวด สลับกันอยู่ตลอดเวลา และความถี่ในการซ้อนกันจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนไม่เป็นอันได้สวดมนต์เลย สักพักใหญ่ก็ลืมหืมตาขึ้น เห็นวารถคันใหญ่ชนรถคันเล็ก เห็นศพคนเกลื่อน แล้วเห็นรถคันหนึ่งวิ่งมาจะชนรถที่ลูกชายขับอยู่ จึงคิดว่าตัวเราจะถึงฆาตเสียแล้ว กระมัง ไม่สมควรจะให้ลูก ๆ และสามีมาตายด้วย จึงเปิดลิ้นคประตูและจะกระโดดออกนอกรถ เพื่อให้ทุกคนปลอดภัย แต่โชคดีที่ลูกสาวคว้าข้อมือไว้ทัน ทั้งลูกทั้งพ่อช่วยกันพูดห้ามว่า “ทำอย่างนี้ไม่ได้ ลูกชายกำลังขับรถจะพาไปหาหลวงพ่อก่อน จะทำให้ลูกชายเสียสมาธิในการขับรถ เดี่ยวจะต้องตายกันทั้งหมดนะ” ดิฉันก็สงบลง และสวดมนต์ต่ออีก ปรากฏเป็นตัวแมลงมาไต่ตอมตามตัว เข้าไปในเสื้อกางเกงที่นุ่ง ที่ตรงเท้ามีงูมาเลียเคล้าแข้งเคล้าขา ใจก็คิดว่าคราวนี้ไม่ต้องมาหลอกหลวงอีก ไม่ใช่ของจริงนะ กำลังคิดว่าเราจะทำอย่างไรดี กระโดดอีกทีไหม พลันสายตาก็มองไปเห็นวัวควายฝูงหนึ่งเข้า ตัวหนึ่งมองตาละห้อยเหมือนวันที่มันมองเราเพื่อขอให้ช่วยชีวิต ก็ได้สติว่าแม้แต่วัวควายยังรักชีวิต เราจะทำอย่างนั้นไม่ได้ เมื่อหลับตาลงอีกคราวนี้มาในรูปใหม่ เหมือนนั่งรถไฟเหาะตีลังกา คราวนี้หูอื้อหมด ทนไม่ไหว ลืมตาขึ้น มองป้ายบอกชื่อสถานที่ข้างทางว่าจวนจะถึงว่าเลยไปแล้ว (ความจริงตากงเห็นไปเอง) นั่งลืมตาสวดมนต์อีกครู่ใหญ่เห็นป้ายบอกอีก ๕๐๐ เมตรจะถึงวัดอัมพวัน คราวนี้ไม่แน่ใจเพราะถูกหลอกมาเรื่อย ลูกชายเลี้ยวซ้ายเข้าวัด ถามว่า “จะไปไหนนี่” ลูกชายบอก “ไปวัดอัมพวันหาหลวงพ่อก่อนแม่” คิดในใจว่าคราวนี้คงไม่ถูกหลอกอีกนะ รถจอดหน้าวัดเวลา ๑๐ นาฬิกาเศษ ดิฉันไม่ฟังเสียงใครเดินอย่างรวดเร็วตรงไปกุฏิหลวงพ่อก่อน มีคนเขาเห็นจำได้ว่าดิฉันมาวัดหลายครั้งแล้ว บอกว่า “หลวงพ่อกำลังบ่นหอนฉัน มีญาติโยมมาถวายสังฆทาน” ดิฉันเดินตรงรี่ไปตามคำบอก ลูกชายลูกสาวและสามีตามไปติด ๆ

โดยไม่มีใครคาดคิด (แม้แต่ตัวเองก็ไม่คิดว่าจะทำอย่างนั้น) ดิฉันเดินขึ้นบนหอนฉัน เห็นหลวงพ่อนั่งเป็นประธานสงฆ์ ท่ามกลางญาติโยมมาทำบุญจำนวนมาก ดิฉันเดินตัวตรง

ของใครไม่ทราบ หยิบมาเปิดอ่านสวดบท “พาหุง มหาภาฯ” พอตีหูได้ยินเสียงดนตรีบรรเลงไพเราะมาก คิดว่าไม่เคยได้ยินเสียงแบบนี้มาก่อนในชีวิต ได้ยินเสียงเหมือนระฆังวงเดือนเล็ก ๆ ดังกรังกรัง คิดในใจว่าเทพเทวดาที่สถิตอยู่ที่วัดอัมพวันคงบรรเลงต้อนรับ (เพราะเมื่อคราวมาถวายภัตตาหารเพลและถวายสังฆทาน เมื่อกลางเดือนมิถุนายน นอกจากดิฉันจะอุทิศส่วนกุศลตามปกติที่เคยปฏิบัติ ดิฉันได้อุทิศส่วนกุศลถวายเทพยดาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย และวิญญูณที่อยู่ในวัดนี้ด้วย) ท่านเมตตาเห็นว่าเจ็บป่วยจึงมาให้พรดิฉันเป็นแน่ ดิฉันฟังดนตรีอันแสนเสนาะสลบกับเสียงพระสวดธรรมจักรฯ จนเพลินไป พยายามจะสวดพระพุทธรูปให้เท่าอายุบวชหนึ่งให้ได้ แต่ไม่สำเร็จ เพราะจะมีสิ่งรบกวนอยู่ตลอดเวลา ลงจากหอฉันตรงไปกุฏิหลวงพ่อกุญแจเข้าไปในกุฏิได้ยินเสียงผู้หญิง ๒ คนคุยกัน หันไปมองตากันก็ไม่เหมือนคนธรรมดา เขาบู้ยไ้มาที่ดิฉันแล้วพูดว่า “ผู้หญิงคนนี้มีบุญนะที่มาวัดอัมพวันได้วันนี้ คงหายป่วยเร็ว ๆ นี้ละ” และผู้หญิงอีกคนพูดว่า “ใช่ ไม่งั้นคงจะป่วยนานหน่อย คงลำบากกันแย่เลย” ดิฉันได้ยินอย่างนั้น ก็แรกตั้งใจจะมาราบพระรูปสมเด็จพระปิยะฯ แล้วจะกลับ คงจะต้องรอให้หลวงพ่อกลับจากหอฉันก่อนดีกว่า สามีกับลูก ๆ อ่อนวอนให้กลับก็ไม่ยอมกลับทำเตี๋ย พระผู้ใกล้ชิดหลวงพ่อกุญแจ ๒ รูป ซึ่งคอยดูแลภายในกุฏิของหลวงพ่อกุญแจหนึ่ง เอาน้ำมนต์ของหลวงพ่อกุญแจมาให้ ๑ ขวด อีกรูปหนึ่งมาเตือนสติว่า “โยมทำใจดี ๆ นะ ให้รีบไปรักษาตัวจะได้หายเร็ว ๆ นะ โยมนะ” ลูกชายก็ปลอบว่า “กลับไปรักษาที่กรุงเทพฯ ตามที่หลวงพ่อกุญแจสั่ง แม่อย่าดื้อกับหลวงพ่อกุญแจ” หลวงพ่อกุญแจให้พาแม่ไปหาหมอเตี๋ยวันนี้เลยนะแม่” ทั้งพ่อทั้งลูกอ่อนวอนกันหลายยกจะไม่ยอมกลับทำเตี๋ย ส่วนลูกสาวใจไม่ดีเอาแต่ร้องไห้จนสุดท้ายวิ่งกันไปขึ้นรถจนได้ ทุกคนค่อยโล่งใจไปเพราะหนึ่ง

ขึ้นรถแล้วดิฉันหันไปไหว้พระพุทธรูปหน้ากุฏิของหลวงพ่อกุญแจ และ อธิษฐานขอให้พระคุ้มครอง และ ขอบารมีหลวงพ่อกุญแจได้แม่เมตตาให้ดิฉัน และ ครอบครัวกลับถึงกรุงเทพฯ โดยปลอดภัย และ แล้วสมดังคำอธิษฐานทันที เพราะพอรถเคลื่อนออกจากวัดดิฉันรู้สึกเย็นสบาย ตรงศีรษะมีลมเย็นเป่าอยู่ตลอดเวลา ขณะที่เคลิ้มกำลังจะหลับจะมีเสียงปลุก (ซึ่งคนอื่น ๆ ภายในรถไม่ได้ยิน เมื่อสอบถามภายหลัง) ดังกุก ๆ

รถจากวัดอัมพวันเข้ากรุงเทพฯ โชคดีขาถูกรถไม่ติด และ ดิฉันไม่ละพยายามที่จะสวดพระพุทธรูปให้ครบตามตั้งใจ เพราะคิดว่าตัวเองยังไม่ถอนจากสมาธิตั้งแต่คืนวันที่ ๒๔ มิถุนายน จนขณะนั้นเวลาเลย ๑๔ นาฬิกาของวันที่ ๒๕ มิถุนายนแล้ว แม้จะพยายามก็เตี๋ยดิฉันก็ทำไม่สำเร็จ จนกระทั่งลูกชายขับรถเข้าฝั่งถนน นั่งมอง ๆ ข้างทาง ถามลูกชายว่า “จะ

พาแม่ไปโรงพยาบาลไหน” พ่อตอบแทนว่า “ไปโรงพยาบาลธนบุรีไงแม่” ดิฉันก็เงยบจนรถจอดสนิทที่หน้าห้องฉุกเฉิน สามีกับลูกสาวขานาข้างพาดิฉันไปห้องตรวจ

ที่โรงพยาบาลธนบุรีมีเหตุการณ์ประหลาดอีก เพราะขณะที่นั่งรอพบหมอดิฉันมองพยาบาล และผู้คนที่ขั้วไขว่บางคน ไม่ใช่คนธรรมดา เหมือนเทพ เหมือนเทพธิดา ดูโทรทัศน์ภาพที่เกิดในจอเป็นเรื่องราวสมัยก่อน ฟังแล้วจับความไม่ค่อยได้ จนกระทั่งพยาบาลมาเรียกให้เข้าไปพบหมอ ก็อีกนั่นแหละเพราะไม่ใช่หมอทั่วไป ดิฉันเห็นเป็นเทพจนกระทั่งหมอสั่งให้เป็นคนไข้ใน สามีและลูก ๆ เลือกให้อยู่ห้อง VIP โดยให้เหตุผลว่า เมื่อป่วยควรรักษาตัวในที่ที่น่ายุ่และสบายที่สุดจะได้หายเร็ว ๆ คงจะถูกของเขา และตอนนั้นเมื่อขึ้นนอนบนเตียงคนไข้แล้ว ดิฉันไม่รับรู้อะไรแล้ว เพราะกำลังจะไปท่องแดนมหัศจรรย์ดังนี้ละ

ดิฉันรู้ว่าขณะนั้นกำลังต่อสู้กับความตาย เพราะรู้สึกว้าจิดมันวูบลง ๆ ดิ่งลงไป ๆ อย่างรวดเร็วขึ้นจนหายใจไม่ออก ได้ยินเสียงรอนเท้าจำนวนยี่สิบสามสิบคู่ดังกุก ๆ กัก ๆ จนลับสนไปหมด เสียงถี่ขึ้น และซ้อน ๆ กัน เสียงบุรุษพยาบาลเข็นเตียงดังกึกก้อง เสียงหมอพยาบาล ผู้ช่วยหมอกำลังช่วยชีวิตของดิฉัน ตะโกนสั่งงานยกตัวดิฉันขึ้นเตียง และเหมือนสลบไป เจียบไปสักครู่ ได้ยินเสียงหมอเข้ามาดูน้ำเกลือ มาจับชีพจร พยาบาลบอกว่าหมดหวัง กำลังจะสิ้นแล้ว ได้ยินเสียงลูกสาวร้องไห้ ส่วนลูกชายกับพ่อเขาก็สะอื้น อยากจะบอกว่ายังไม่เป็นอะไร ก็ไม่อาจเปล่งเสียงได้ และแล้วเหมือนวิญญาณหลุดออกไปจากร่าง ล่องลอยไปไกล ระหว่างทางเห็นภาพต่าง ๆ ผ่านไปรวดเร็วมากเหมือนฉายภาพยนตร์อย่างรวดเร็ว ๆ ดิฉันพบหลายคนทั้งที่รู้จักและไม่รู้จัก เห็นแม่บุญธรรม (ท่านเสียชีวิตเมื่อปีกลาย) ได้ยินเสียงตะโกนว่าหายเร็ว ๆ นะลูก ดิฉันไม่ทันรับคำก็ผ่านไป เห็นครูบาอาจารย์ และท่านอื่นให้พรและขอใจที่ทำบุญไปให้ ทุกภาพเร็วมากแทบจะดูไม่ทัน (แต่น่าแปลกที่ไม่เห็นที่ไม่ดีเลย ดิฉันเข้าใจว่าหลวงพ่อกงไม่ต้องการให้เห็นมากกว่า เกรงว่าจะทำให้จิตใจเศร้าหมอง เพราะกำลังป่วยอยู่) และแล้วตัวดิฉันก็กลับมาที่โรงพยาบาลธนบุรีอีกครั้ง คราวนี้มีการจัดงานศพ มีเสียงพระสวดอภิธรรม มีการเลี้ยงพระ เลี้ยงคนที่มาในงาน เห็นลูกสาวคนโตกลับมาล้างร้องไห้สะอึกสะอื้น จะบอกว่าแม่ยังไม่ตายก็พูดไม่ได้

จนถึงวาระที่จะเผาศพ เขาจับตัวดิฉันใส่ในเตาเผา ยังไม่ยอมถูกเผาเพราะยังไม่ตาย ก็รวบรวมกำลังทั้งหมดจับประตูเตาเผาไว้แน่น และโวยวายเล็กน้อย (ตอนหลังสามีเล่าให้ฟังว่าไปจับมือพยาบาลไว้แน่น ตอนเขาจะพิมพ์นิ้วหัวแม่มือเพื่อรับรองการรักษาในโรงพยาบาล) และค่อย ๆ รู้สึกตัวขึ้นเล็กน้อย มองไปทางขวามือเห็นเทพธิดาพยาบาลกำลังนั่งเฝ้าและแผ่เมตตาให้อยู่ มองไปที่ด้านหัวเตียงเห็นสามีดูด้วยความหวังโย มองปลายเตียง

เห็นลูกสาวลูกชายและหลานชายดูแลอาการอยู่ ขณะนั้นจะเป็นเวลาเท่าไรก็เหลือจะเดา ลูกชายมาจับถามว่า “แม่หิวไหม” กินข้าวหน่อยนะเดี๋ยวเขาจะมาเก็บสำหรับ” จึงรู้สึกว่าเป็นมากแล้ว ลูกสาวป้อนข้าวให้เคี้ยว ๆ ไปหน่อยหนึ่ง กลืนไม่ลงเพราะเจ็บคอมมาก ดูตัวเองแล้วเห็นสายระโยงระยางเต็มไปหมด ก็คิดว่าเรายังไม่ตาย ยังไม่ถูกเผา หลานชายก็คะยั้นคะยอให้ดื่ม โน่นดื่มนี้บ้างในตอนกลางคืนค่อยมีแรงขึ้น ดิฉันหลับตาต่อแต่ก็ไม่หลับ หัวหมุนไปหมด แต่อย่างไรก็ตามตลอดเวลาที่รู้สึกตัว พบว่าลมเย็นที่เป่าอยู่ที่ศีรษะ คงมีอยู่ตลอดเวลา ดิฉันทราบว่าหลวงพ่อดีเมตตามารักษาคุ้มครองดิฉันตลอดระยะเวลาที่ไปโรงพยาบาลและตลอดเวลาที่อยู่โรงพยาบาล แม้ท่านจะไม่รักษาที่วัดก็ตาม

และคืนที่ ๒๕ มิถุนายน เวลาประมาณเลยเที่ยงคืนไปไม่กี่นาที ขณะที่ทุกคนเห็นดเหนียวและอาจผลอหลับไป เป็นโอกาสให้ดิฉันสวดมนต์จบและสวดพระพุทธรูปได้ครบ ๕๘ จบ ดิฉันก็รู้สึกตัวทันทีว่าตัวเองหลุดพ้น และถอนจากสมาธิได้จริง ๆ คือรู้สึกดีและสามารถพูดได้อย่างปกติ ไม่ทำอะไรรื้อต่อต้าน หรือคิดต่อต้านคำพูดของใครอีก ถามว่าหิวก็จะบอกตรงตามความเป็นจริง เมื่อลูกชายตื่นขึ้นมาจับตัวดู ถามว่า “เป็นอย่างไรบ้าง” ก็บอกว่า “ดีแล้ว รู้สึกตัวแล้ว” ดูสีหน้าลูกเห็นเขาโล่งใจ ดิฉันเองหลับสนิทจนรุ่งเช้า

รักษาตัวอยู่ครั้งนี้เป็นเวลา ๗ วัน ดิฉันต้องกราบขอพระคุณพระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคล ที่ได้กรุณาแผ่เมตตาตาสงสารมีมาคุ้มครองให้ได้มีชีวิตอยู่อย่างปกติ หากไม่ได้บารมีหลวงพ่อดีเมตตาจากกลายเป็นคนสติไม่สมประกอบไปเสียแล้ว และไม่มีโอกาสมาเขียนเรื่องให้ท่านผู้อ่านได้อ่านเรื่องประหลาดนี้

ปราณี จันทรัตน์
๖๖/๔๑ ถ.พระปิ่นเกล้า-นครชัยศรี
แขวงฉิมพลี เขตตลิ่งชัน
กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๗๐
โทร. ๘๘๕๐๑๐๕, ๘๘๕๐๑๐๖